

"מי יבנה הגליל?" דניאל מוכן לבנות את הגליל או את הנגב. אבל בינתיים הוא רוקד עם חבריו לתנועת השומר הצעיר, לפי מנגינות זרות-פופולריות בצירוף מלים מקוריות, בעלות תוכן ציוני-חלוצי. על אף נימה זו נחשב הווי זה של תנועת-הנוער לישראלי ביותר בישראל

ד. הסוף.
עיות הגדולות ביותר, המוטלית, לדעתו של דניאל, התנועה, היא בעיית חיסול העדות השונות וגיבושן כנה שונה דניאל משאר חברי תנועות הנוער, קיבוץ-הגלויות יותר מליצה מאשר מציאות. הצעד ידך להיות חיסול המעברות וישוב העולים החדשים חקלאיים, רצוי בקיבוצים.

דס

אינו מצמצם את הבילוי שלו לתנועה או לבית א אוהב לראית טרם טוב, אי לקרוא ספר טוב. הגיבור ההיסטורי החביב עליו ביותר הוא שאול המלך. גיבורי ההיסטוריה הציונית המודרנית: פרופסור חיים ויצמן וברור כוב.

דניאל אוהב גם מוסיקה, כי עיקר מוסיקה קלאסית: פשוט אינני מבין את המוסיקה המודרנית ואינני נהנה ממנה. בילדותו הכריחה אותו סבתו ללמוד נגינה ולפרוט על הפסנתר שלה. הוא שונא זאת יותר מכל, הפסיק את לימודי הנגינה ברגע בו עברה משפחתו לצפון תל-אביב.

בדרך כלל מרצה דניאל מד אורח-חיו הנוכחים: "עתה, לאחר שמצאתי את עצמי, לא חסר לי דבר." הוא בטוח גם בעתידו: "אני שונא את האנשים האומרים כי דורנו אינו שווה אף פרוטה. וכי הכל נעשה על ידי הוותיקים. גם אנחנו לעשות הרבה ולתת הרבה, לא רק דם."

דניאל, הרי הוא מוכן לעשות ולתת את כל אשר לנו התנועה לעשות, או לתת. יהיה זה רק תשלום שיעור לו למצוא את עצמו, לגוף אשר ירים אותו בה העליונה-מצומצמת של חלוצי-המדונה, בוגיה

ללמוד בסך תרשה לו.

נוע, לבלות בחברת ידידים — ולהשתתף בנשפיות. צמה הצטרפה לחברה סאלונית לא מכבר. אין היא נדיוק כיצד קרה הדבר — פשוט, התחילו להזמין מסיבות והיא הפכה לחלק מן החברה. קודם לכן משתתפת בלתי-פעילה במסיבותיו של אחיה, איתן, וידידותיו הפכו את הדירה המרווחת, בת שלושת לאחד ממקומות המיפגש הקבועים. דירה מרווחת עט תנאי בליעבור לחברות פעילה בחברה סאלו המסיבות השבועיות נערכות לסירוגין בבתי ה- הצריכים להיות מצויידים גם בכיבוד מתאים, וְ חשמלי, ומלאי של תקליטי ריקודים מן האופנה המכתיבה גם את תלבושות הבנות.

זששי הגדול

זששי הוא היום הגדול. אולי לכך התכוונו הרחיים לו את מלאו לחצם למניעת כל צורה של בידור פומבי גנופש היחיד של השבוע — אולם עובדה היא כי שבת נהפכות מאית דירות ברובעים האמידים של למועדוני מחול מפוארים.

ה הערב מורכבת בדרך כלל משלושה חלקים: ה- היא שיחות פרטיות ופרטיות-למחצה. בשיחות אלה הרכילות השבועית — מי התחיל ללכת עם מי, מי ללכת עם מי, מי ממשיך ללכת עם מי. החלק השני לאבילה — וגם לשתייה. כאן טועמים לראשונה את נובבים של המשקאות החריפים ועשן הסיגריות, כראוי ונברות. עם סיומו של חלק זה מתחילים המחולות, ש ע"י הגראמפון החשמלי.

וחבריה לא המציאו את צורת הבילוי הזאת, ואין אותה לנוער מושחת המחפש דרכים חולנות לגרויים כלל לא. הם העתיקו צורות בילוי חברתי ישר או שכניהם. בהערך התעוררות מהפכנית או מרדנית צמם מסיבות קוקטייל משלהם, שגם בהן, כמו באלה ווגרים, חובה להופיע בשמלה חדשה, להבריק בנימוסים מסרטי הקולנוע, בהם קודשו המושגים האומרים מדד לפי מצבו התומרי ומכונית אביו.

לא אילת

פרט לתל-אביב, היא לגבי נורה ארץ לא-נודעת, כמו לגבי יהודי אמריקאי — היא ביקרה פעמים חופה, עוד פחות מזה בירושלים, וזה הכל. אולם בארץ אינם מגרים את דמונה. מסע לאיטליה? וודאי, להיות דבר מעניין. מסע לנגב, לגליל, אינו מושך.

מעריצה את אחיה, איתן — הוא רקדן מצויין כל כך, ל חברותיה במסיבות יום הששי. בעוד שבועיים הוא מתגייס לצבא. נורה עצמה יודעת את אשר היא רוצה הצבאי: הצי קוסם לה. "מובן", רטן איתן, "המדום נ בעיניך. חכי עד שתקבלי מחלת ים."

נורה אינה חוששת — היא יודעת כי בין אם תחיל-הרגלים, בצי או בחיל-האוויר, תשמש בשעת הצבאי כפקידה, תבלה את השנתיים שלה ליד שולחן הצבאי.

כי היתה בטנדר, החלפת כנוים — ולנשפיה.

ג. וני הוא בחור שלי. נורה ירושלמי נסחפת בקצב-הסחינה עם אחיה, איתן. חברתה נלי (משמאל) מתבוננת ברוקדים. החברה הסלונית אליה משתייכות השתיים, הינה מצומצמת ביותר. הווי החברות הסלוניות הוא הבלתי ישראלי ביותר בישראל. מבוסס על חיקוי הנוער האמריקאי.